

РЕШЕНИЕ

№ 4178

гр. София, 24.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 04.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Николай Ангелов

**ЧЛЕНОВЕ: Силвия Житарска
Адриан Янев**

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на
прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **2605** по описа за **2021**
година докладвано от съдия Адриан Янев, и за да се произнесе взе предвид
следното:

5

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс
(АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и
наказания /ЗАНН/.

Образувано е по жалба на ТД на НАП-С., чрез юрисконсулт Г., срещу Решение от
12.01.2021 г., постановено по НАХД № 10151/2020 г. по описа на Софийски районен
съд /СРС/, 17 състав.

С обжалваното решение е отменено изцяло НП № 523626-F546320 от 10.07.2020 г.,
издадено от заместник-директора на ТД на НАП - С., с което на [фирма] за
нарушение на чл. 176в, ал.1, т. 3 от ЗДДС във вр. с чл. 176в, ал. 2 и ал. 5, т. 3 от ЗДДС
е наложено на основание чл. 180в, ал. 1 от ЗДДС административно наказание -
имуществена санкция в размер на 9 676,40 лева и за извършено второ
административно нарушение на чл. 176в, ал.1, т. 3 от ЗДДС във вр. с чл. 176в, ал. 2 и
ал. 5, т. 3 от ЗДДС е наложено на основание чл. 180в, ал. 1 от ЗДДС административно
наказание - имуществена санкция в размер на 9 711,16 лева.

В жалбата са изложени доводи за неправилност на обжалваното решение, като
постановено в нарушение на материалния закон и допуснати съществени нарушения
на процесуалните правила. Счита се, че неправилно СРС е изложил мотиви, че

актосъставителят и наказващият орган са игнорирали разпоредбата на чл. 176в, ал. 2, изр. 2 от ЗДДС като са приели, че дружеството е субект на задължението по чл. 176в, ал. 1, т. 3 от ЗДДС, поради което неправилно е ангажирана отговорността на ответника. Релевира се, че превозвач и получател на стоката е дружеството [фирма], от което е видно, че именно то извежда стоките от данъчния склад в [населено място], съгласно изискванията на чл. 20, ал. 2, т. 1 от ЗАДС. Сочи се, че в АУАН и НП точно и ясно е посочено, че [фирма] е получило течни горива с доставчик [фирма], като полученото гориво надвишава стойността от 25 000 лв., поради което [фирма] е следвало да предостави на ТД на НАП съответното обезпечение. Твърди се, че обезпечението е правилно определено, доколкото в случая липсват данни за предходни такива доставки, поради което размерът е определен на база на прогнозната средномесечна стойност на освободените за потребление течни горива, изчислена на базата на 12 месеца. Излага се твърдение, че общият размер на обезпечението, което дружеството е следвало да представи във връзка с осъществените покупки на горива през данъчен период м.12.2019 г. е в размер на 19 387,56 лв. Иска се от съда да отмени обжалваното решение и да постанови съдебен акт, с който да потвърди НП. В хода на устните състезания по делото касаторът се представлява от юрк. К., която моли съда да отмени решението на СРС и да потвърди процесното НП, по съображенията, изложени в касационната жалба. Претендира се юрисконсултско възнаграждение за две инстанции. Прави се възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение в случай, че е в размер над минимално предвидения в Наредба №1/2004 г.

Ответникът по жалбата – [фирма], чрез процесуалния си представител адв. Д. депозира отговор, в който развива подробни съображения за неоснователност на касационната жалба. В открито съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и иска да бъде потвърдено решението на СРС. Претендира присъждането на разноски съгласно представен списък.

Представителят на Софийска градска прокуратура излага становище за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е неоснователна.

Решението на районния съд е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.

Въз основа на приетите писмени и гласни доказателства районният съд е установил следната фактическа обстановка: [фирма], чийто основен предмет на дейност е тежкотоварен автомобилен транспорт със собствени МПС, закупило течни горива, освободени за потребление по смисъла на чл. 20, ал.2, т. 1 ЗАДС за собственото си потребление. Установено е, че зарежданията с гориво на влекачите били извършвани чрез издадена за всяко МПС пластична карта за обекти на [фирма] и [фирма], както и дружеството притежавало наземна цистерна за гориво с вместимост 30 000 литра, находяща се в [населено място], която е с монтирана ЕСФП и е декларирана пред органите на НАП през 2015 г. В хода на извършената проверка от служители на дирекция СДО в ТД на НАП С., от страна на [фирма] били представени документи и

писмени обяснения, въз основа на които проверяващите установили, че през месец декември 2019 г. дружеството е получило течни горива /дизелово гориво/, освободени за потребление по чл. 20, ал.2, т. 1 ЗАДС от доставчик [фирма] по фактура № 570624/12.12.2019 г. с данъчна основа 48 382.00 лева и ДДС в размер на 9 676.40 лева и фактура № 57070731/16.12.2019 г. с данъчна основа 48 555.80 лева и ДДС в размер на 9711.16 лева. Към фактурите били приложени А. и експедиционни бележки от съответната дата, издадени от [фирма], в качеството му на оператор на данъчен склад за съхранение на течни горива, видно от които горивото било получено от [фирма] от склада на [фирма], където доставчикът [фирма] го съхранявал. Доставките били разплатени към [фирма] авансово, като в деня на получаването им са декларирани пред НАП. Дружеството използвало така полученото гориво за собствени нужди, без да има данни да е продавало част от горивото на трети лица. Извършващият проверката установил, че с тези доставки [фирма] е формирало оборот по чл. 176в, ал.1, т. 3 от ЗДДС, като 7 дни преди датите на извеждане на горивото от данъчния склад на [фирма] /съответно на 12 и 16 декември 2019 г./ не е предоставило в ТД на НАП С. обезпечение в размер на дължимия ДДС за всяка от доставките съгласно изискванията на чл. 176в, ал.1, т. 3 ЗДДС. Било констатирано, че [фирма] не е вписано в регистъра по чл. 176в, ал. 15 ЗДДС. Проверяващите приели, че още с първата доставка на течни горива от 12.12.2019 г., освободено за потребление по чл. 20, ал. 2, т. 1 от ЗАДС е превишен лимитът от 25 000 лева и дружеството е следвало да внесе дължимото обезпечение в размер на 9676.40 лева в 7-дневен срок преди тази дата, т.е. до 05.12.2019 г., но като не е сторило това, на 06.12.2019 г. е допуснало нарушение на чл. 176в, ал. 1, т. 3, вр. ал. 2 и ал. 5 ЗДДС. Аналогично било прието, че дружеството е извършило и второ идентично нарушение, касаещо последващата доставка от 16.12.2019 г., тъй като до 09.12.2019 г. не било внесено дължимото обезпечение в размер на 9711.16 лева. За констатираните две нарушения по чл. 176в, ал. 1, т. 3, вр. ал. 2 и ал. 5 от ЗДДС бил съставен АУАН № F546320/13.05.2020 г., въз основа на който е издадено обжалваното наказателно постановление.

От правна страна първоинстанционният съд е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи и в съответствие с изискванията на ЗАНН, без да са допуснати нарушения на процесуалните правила, но при неправилно приложение на материалния закон. СРС е изложил мотиви, че субект на задължението по чл. 176в, ал. 1, т. 3 от ЗДДС за предоставяне на обезпечение е лице, което получи течни горива, освободени за потребление по чл. 20, ал. 2, т. 1 ЗАДС и което не попада в изключението по чл. 176в, ал. 2, изр. 2 от ЗДДС. Въз основа на представените по делото документи, придружаващи процесните фактури /А., експедиционни бележки, декларации за съответствие на качеството и Е./ въззивната инстанция е установила, че в случая [фирма] е получило гориво, което е било освободено от доставчика [фирма] и за което вече е било предоставено обезпечение. Горивото е било съхранявано в данъчния склад на [фирма], след което е предадено на крайния потребител [фирма]. Въз основа на изложеното СРС е извел извод, че ответникът по касация се явява последващ потребител по веригата и съгласно разпоредбата на чл. 176в, ал.2, изр. 2 ЗДДС не е бил задължен да предоставя обезпечение, независимо, че през месец декември 2019 г. е получил гориво, освободено за потребление по чл. 20 ЗАДС на стойност над 25 000 лева. Предвид установеното СРС е приел, че материалният закон е неправилно приложен, като е игнорирана разпоредбата на чл.

176в, ал. 2, изр. 2 ЗДДС, което е довело до неправилно ангажиране на отговорността на [фирма]. На следващо място в обжалваното решение са изложени мотиви, че размерът на двете наложени имуществени санкции е определен в противоречие с чл.176в, ал.2, изр. 1 от ЗДДС, тъй като за основа на изчисленията е взет предвид текущия период /декември 2019 г./, а не предходния, както е разписано в цитираната разпоредба.

Тези изводи се споделят от настоящия касационен състав.

Съгласно чл. 176в, ал. 1, т. 3 от ЗДДС, всяко данъчно задължено лице е длъжно да предостави обезпечение в пари, в държавни ценни книжа или в безусловна и неотменяема банкова гаранция за срок една година пред компетентната териториална дирекция на Националната агенция за приходите, когато за текущия данъчен период получи течни горива, освободени за потребление по чл. 20, ал. 2, т. 1 от ЗАДС, с обща стойност на данъчните им основи над 25 000 лв., ако не е възникнало основание за обезпечение на друго основание. В ал. 5 от същата разпоредба е посочено, че обезпечението по, ал. 1 се предоставя в 7-дневен срок преди датата на възникване на данъчното събитие на доставката, с чиято данъчна основа се надвишават 25 000 лв. Изключение от тази разпоредба е въведено с нормата на чл. 176в, ал. 2, изр. 2 от ЗДДС, съгласно която при последващи доставки с място на изпълнение на територията на страната на течни горива, които са били предмет на вътреобщностно придобиване или са били обезпечени при освобождаването им за потребление, не се предоставя обезпечение от лицето, осъществило вътреобщностното придобиване или получило течните горива, освободени за потребление.

В случая СРС безспорно е установил от представените по делото писмени доказателства /А., експедиционни бележки, декларации за съответствие на качеството и Е./, че доставчик на съответните горива е [фирма], чийто оператор е [фирма], а [фирма] се явява последващ получател на течните горива, които са били вече обезпечени при освобождаването им за потребление. В случая дружеството [фирма] се явява краен потребител на съответните стоки, тъй като видно от данните по делото ги е закупило за нуждите на икономическата си дейност. Следователно правилно СРС е приел, че то попада в хипотезата на чл. 176в, ал. 2, изр. 2 от ЗДДС и не е субект на задължението по чл. 176в, ал. 1, т. 3 от ЗДДС, предвид което незаконосъобразно е ангажирана наказателната му отговорност.

Настоящата касационна инстанция споделя и изводите на СРС, че наложената имуществена санкция е неправилно изчислена. Съгласно разпоредбата на чл.176в, ал.2, изр. 1 от ЗДДС, обезпечението се определя в размер не по-малък от 20 на сто от данъчната основа на облагаемите доставки, придобиванията или стойността на получените течни горива, освободени за потребление за предходния данъчен период. В ал. 3 от същата разпоредба е уреден и случаят, когато в предходния период не е имало такива доставки, като „размерът на обезпечението се определя по реда на ал. 2 върху прогнозната средномесечна данъчна основа на облагаемите доставки или придобиванията на течни горива или стойността на освободените за потребление течни горива, изчислена на базата на 12 месеца“. Виден от доказателствата по делото, наказващият орган е изчислил дължимото обезпечение на база на данъчната основа на процесните фактури, документиращи съответните доставки от 12.12.2019 г. и 16.12.2019 г., без да събира доказателства за наличието на облагаеми доставки на течни горива за предходния период - месец ноември 2019 г., поради което неправилно е определил размера на имуществената санкция. Видът и размерът на наложеното

наказание е съществен и задължителен реквизит на НП, съгласно чл.57, ал.1, т.7 от ЗАНН, поради което погрешното му определяне винаги съставлява съществено нарушение на процесуалните правила и самостоятелно основание за отмяна на НП.

В тази връзка неоснователно в жалбата се релевира довод, че размерът на имуществената санкция е определен на база на прогнозната средномесечна стойност на освободените за потребление течни горива, изчислена на базата на 12 месеца, тъй като подобни констатации не се съдържат в обжалваното НП, където изрично е цитирана нормата на чл.176в, ал.2, изр. 1 от ЗДДС, а не тази на ал. 3 от същата разпоредба.

При постановяване на решението СРС не е допуснал нарушения на процесуалните правила. Не са били ограничени процесуалните права на страните, решението е мотивирано и постановено от законен съдийски състав. Съдът е обосновал изводите си относно фактическата обстановка, като е обсъдил доказателствата и доводите на страните.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС, което на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63 ЗАНН следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора на основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН в полза на ответника следва да се присъдят претендираните по делото разноски съгласно представен списък в общ размер на 1440 лева, представляващи разноски за адвокатско възнаграждение, платени по силата на договор за правна защита и съдействие от 22.07.2020 г. и преведени по банков път с преводно нареждане от 29.03.2021 г. Наведеното възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение е неоснователно, тъй като размерът му е съобразен с фактическата и правна сложност на делото, както и съответства на материалния интерес, който е в общ размер на 19 387,56 лв.

Воден от горното, Административен съд София- град, XVI касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 12.01.2021 г., постановено по НАХД № 10151/2020 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/,17 състав.

ОСЪЖДА ТД на НАП - С., да заплати на [фирма] с ЕИК[ЕИК] сума в размер на 1440 /хиляда четиристотин и четиридесет/ лева, представляваща сторените разноски за адвокатска защита.

Решението окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.